

KØBENHAVNS BYRET DOM

afsagt den 26. april 2019

Sag BS-20493/2018-KBH

IF Skadeforsikring, filial af IF Skadeforsikring AB (publ), Sverige
(advokat Ulrik Chrstrup)

mod

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring
(advokat Henrik Nedergaard Thomsen)

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 13. juni 2018. Sagen vedrører spørgsmålet om, fra hvilket tidspunkt sagsøger har krav på renter af et beløb på 826.610,29 kr., som sagsøger har modtaget fra sagsøgte i refusion for beløb, som sagsøger fejlagtigt var blevet pålagt at betale i erstatning og godtgørelse til en skadelidte i forbindelse med en arbejdsskade.

Sagsøgeren, IF Skadeforsikring, filial af IF Skadeforsikring AB (publ), Sverige, har fremsat følgende påstand:

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal til IF Skadeforsikring filial af IF Skadeforsikring AB (publ), Sverige betale 100.301,76 kr. med procesrente fra den 7. august 2015 af 100.301,76 kr.

I påstanden er indeholdt en påstand om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tilpligtes at betale et mindre beløb end det påstævnte.

Sagsøgte, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, har fremsat påstand om frifindelse, subsidiært betaling af et mindre beløb end 100.301,76 kr.

SAGSFREMSTILLING:

Selskabet Føniks A/S havde tegnet lovpligtig arbejdsskadeforsikring hos sagsøger, IF Skadeforsikring.

Sagsøgte, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, anerkendte i afgørelse af 15. juni 2009 en tilskadekomst overgået A den 10. juli 2008 som en arbejdsskade efter arbejdsskadesikringsloven.

I afgørelsen lagde Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til grund, at IF Skadeforsikrings forsikringstager Føniks A/S var sikringspligtig arbejdsgiver i.h.t. arbejdsskadesikringslovens § 49, stk. 2, i forbindelse med arbejdsskaden. Dette indebar, at IF Skadeforsikring var forpligtet til at betale den erstatning og godtgørelse i.h.t. arbejdsskadesikringsloven, som A måtte blive tilkendt som følge af arbejdsskaden den 10. juli 2008.

IF Skadeforsikring anmodede den 17. november 2009 Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at genoptage sagen om anerkendelse af arbejdsskaden og i den forbindelse træffe afgørelse om, at selskabets forsikringstager Føniks A/S ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i.h.t. arbejdsskadesikringslovens § 49, stk. 2, i forbindelse med arbejdsskaden.

IF Skadeforsikring begrundede anmodningen med, at selskabet nu havde modtaget oplysning om, at A på tidspunktet for sin tilskadekomst var lejet ud til Diamanten – Skæring & Boring ApS, og at det var Diamanten Skæring & Boring ApS, der tilrettelagde det arbejde, som A skulle udføre, og havde instruks- og tilsynsbeføjelsen i forhold til A i forbindelse med hans udførelse af det pågældende arbejde.

I grundlaget for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings stillingtagen til IF Skadeforsikrings anmodning om genoptagelse af sagen indgik blandt andet følgende materiale:

- Rapport udfærdiget af IF Skadeforsikring vedrørende oplysninger afgivet af direktør B og C hos selskabets forsikringstager Føniks A/S den 22. december 2009.
- IF Skadeforsikrings forsikringstager Føniks A/S' besvarelse af 11. januar 2010 af en række spørgsmål stillet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.
- IF Skadeforsikrings forsikringstager Føniks A/S' besvarelse af 17. marts 2010 af en række spørgsmål stillet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

- A's besvarelse af 11. maj 2010 af en række spørgsmål stillet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.
- E-mail af 31. januar 2011 fra IF Skadeforsikrings forsikringstager Føniks A/S til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.
- Rapport udfærdiget af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring den 13. april 2011 vedrørende telefonsamtale med D, Per Aarsleff A/S.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bestemte i afgørelse af 17. maj 2011, at IF Skadeforsikrings forsikringstager Føniks A/S var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden, og at der derfor ikke var grundlag for at genoptage sagen om anerkendelse af arbejdsskaden.

IF Skadeforsikring påklagede Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 17. maj 2011 til Ankestyrelsen.

Ankestyrelsen stadfæstede i afgørelse af 15. september 2011 Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 17. maj 2011.

Efter at have fremskaffet yderligere oplysninger anmodede IF Skadeforsikring den 6. december 2011 Ankestyrelsen om at genoptage sagen om anerkendelse af arbejdsskaden og i den forbindelse træffe afgørelse om, at selskabets forsikringstager Føniks AS ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden.

Ved enslydende breve af 14. december 2011 og 15. februar 2012 meddelte Ankestyrelsen IF Skadeforsikring, at styrelsen ville fremsende anmodningen om genoptagelse af sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der som første instans skulle forholde sig til, om der var grundlag for at genoptage sagen.

I grundlaget for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings stillingtagen til IF Skadeforsikrings anmodning om genoptagelse af sagen indgik blandt andet følgende materiale, som ikke havde indgået i grundlaget for Ankestyrelsens afgørelse af

15. september 2011:

- Rapport udfærdiget af IF Skadeforsikring vedrørende oplysninger afgivet af direktør E, Diamanten – Skæring & Boring ApS, den 16. november 2011.
- Diamanten – Skæring & Boring ApS' tidligere ansatte F's besvarelse af 29. august 2012 af en række spørgsmål stillet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bestemte i afgørelse af 8. oktober 2012, at IF Skadeforsikrings forsikringstager Føniks A/S var sikringspligtig arbejdsgiver i

forbindelse med arbejdsskaden, og at der derfor ikke var grundlag for at genoptage sagen om anerkendelse af arbejdsskaden.

IF Skadeforsikring påklagede Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 8. oktober 2012 til Ankestyrelsen.

Ankestyrelsen stadfæstede i afgørelse af 4. april 2013 Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 8. oktober 2012.

Herefter anlagde IF Skadeforsikring retssag mod såvel Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som Ankestyrelsen ved Retten i Glostrup med henblik på en prøvelse af ovennævnte afgørelser.

I dom af 10. juli 2015 bestemte Retten i Glostrup følgende:

”Sagsøgte, Ankestyrelsen, tilpligtes at anerkende, at der er grundlag for at genoptage sagen om anerkendelse af den tilskadekomst, der overgik A den 10. juli 2008, som en arbejdsskade efter arbejdsskadesikringsloven. Sagen hjemvises til Arbejdsskadestyrelsen [nu Arbejdsmarkedets Erhvervssikring] med henblik på, at Arbejdsskadestyrelsen træffer afgørelse om, hvem der er sikringspligtig arbejdsgiver i.h.t. arbejdsskadesikringsloven i forbindelse med den tilskadekomst, der overgik A den 10. juli 2008.”

Retten anførte som begrundelse bl.a.:

”Der er efter Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 15. juni 2009 og efter afgørelsen af 17. maj 2011 fremkommet nye væsentlige bilag. Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen har ganske vist afvist at genoptage sagerne, men har alligevel i realiteten truffet afgørelse om, hvem der er sikringspligtig arbejdsgiver. Der er også efter den seneste afgørelse af 8. oktober 2012 som stadfæstet af Ankestyrelsen den 4. april 2013 fremkommet væsentlige ændrede oplysninger i form af forklaring for retten af E om, at dykkerteamet var sammensat af dykkere fra 3 forskellige steder, herunder deres egen mand F, den selvstændige dykker G og den skadelidte. A, og D har ligeledes givet nye oplysninger om arbejdets tilrettelæggelse og praktiske udførelse.”

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf efterfølgende den 27. januar 2016 afgørelse om, at det var Diamanten – Skæring & Boring ApS, der var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden.

Da Diamanten – Skæring & Boring ApS var gået konkurs bestemte Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i sin afgørelse endvidere, at puljen af forsikringssselska-

ber skulle refundere IF Skadeforsikring de beløb, som selskabet havde betalt i erstatning og godtgørelse til A i.h.t. de tidligere truffne afgørelser om A's krav på erstatning og godtgørelse som følge af arbejdsskaden.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har efterfølgende til IF Skadeforsikring betalt 829.610,29 kr., før tillæg af renter, til dækning af IF Skadeforsikrings refusionskrav.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf den 5. december 2016 afgørelse om, at IF Skadeforsikring har krav på renter af sit refusionskrav fra den 7. august 2015, hvor der var forløbet 4 uger efter Retten i Glostrups dom af 10. juli 2015.

Begrundelsen for afgørelse er sålydende:

”Vi vurderer, at der skal beregnes renter af det udbetalte beløb fra den 7. august 2015, da dette er 4 uger efter dommen.

Vi har lagt vægt på, at det ikke følger af dommen, at der skal ske forrentning fra et tidligere tidspunkt, og at der ikke under sagen er nedlagt påstand om forrentning af beløbet, på trods af at der inden sagsanlæg var udbetalt et stort beløb fra IF Skadeforsikring til A.

Vi finder ikke, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har hjemmel til at udbetale renter fra et tidligere tidspunkt end det anførte. Heller ikke at der foreligger en pligt hertil, hverken i Renteloven eller Arbejdsskadesikringsloven.

Vi finder endvidere ikke, at Arbejdsskadesikringslovens § 26 stk. 3, betyder, at IF Skadeforsikring har krav på renter 4 uger efter anmodning om forvaltningsretlig genoptagelse den 17. november 2009.”

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anførte i afgørelsen, at den kunne påklages til Ankestyrelsen.

IF Skadeforsikring påklagede Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 5. december 2016 til Ankestyrelsen.

Ankestyrelsen traf den 22. marts 2018 afgørelse om,

- at der ikke i arbejdsskadesikringsloven er hjemmel til at tilkende IF Skadeforsikring renter af selskabets refusionskrav, og
- at Ankestyrelsen ikke har kompetence til at tage stilling til IF Skadeforsikrings krav på renter efter renteloven.

IF Skadeforsikring har efterfølgende forsøgt at få Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at anerkende, at selskabet i henhold til renteloven har krav på renter af sit refusionskrav fra den 17. december 2009, dog således at selskabet, for så vidt angår de enkelte beløb, der indgår i refusionskravet, ikke har krav på renter fra et tidligere tidspunkt end det tidspunkt, hvor selskabet har betalt beløbet til skadelidte.

Parterne er enig om opgørelsen af påstandsbeløbet, der udgør renter for perioden 17. december 2009 – 6. august 2015.

Parterne er endvidere enige om, at kravet skal forrentes efter Rentelovens regler.

Parternes synspunkter

IF Skadeforsikring, filial af IF Skadeforsikring AB (publ), Sverige har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

Retssagen vedrører spørgsmålet om, fra hvilket tidspunkt IF Skadeforsikring har krav på renter af sit krav på refusion af den erstatning og godtgørelse, som selskabet havde betalt til skadelidte som følge af, at selskabets forsikringstager i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 15. juni 2009 om anerkendelse af arbejdsskaden fejlagtigt var blev anset for at være sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med den arbejdsulykke, der var overgået skadelidte.

Til støtte for den nedlagte påstand gør sagsøger, IF Skadeforsikring, følgende anbringender gældende:

1. IF Skadeforsikrings krav på refusion af den erstatning og godtgørelse, som selskabet havde betalt til skadelidte, er et krav på formuerettens område, jfr. rentelovens § 1, hvilket indebærer, at rentelovens regler fuldt ud finder anvendelse vedrørende IF Skadeforsikrings krav på renter af refusionsbeløbet. I den forbindelse skal IF Skadeforsikring blandt andet henvise til, at det ikke er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, men derimod puljen af arbejdsskadeforsikringsselskaber, der skal afholde udgiften til den til IF Skadeforsikring betalte refusion, jfr. arbejdsskadesikringslovens § 49, stk. 4.
IF Skadeforsikring skal endvidere henvise til U.2000.19.H, hvor Højesteret udtalte, at den i arbejdsskadesikringsloven regulerede erstatnings- og godtgørelsesordning har karakter af en lovpligtig forsikring mod ulykker.

Krav om betaling i henhold til lovpligtige forsikringsordninger anses for at være krav inden for formuerettens område, jf. f.eks. lovpligtige ansvarsforsikringer for motorkøretøjer, jernbaner, hunde m.v.

2. IF Skadeforsikring har i hvert fald krav på renter af sit refusionskrav fra den 17. december 2009, dog således at selskabet, for så vidt angår de enkelte beløb, der indgår i refusionskravet, ikke har krav på renter fra et tidligere tidspunkt end det tidspunkt, hvor selskabet har betalt beløbet til skadelidte.

I den forbindelse skal IF Skadeforsikring henvise til følgende:

- A. IF Skadeforsikrings anmodning af 17. november 2009 om genoptagelse af sagen, for så vidt angår spørgsmålet om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver må i.h.t. rentelovens § 3, stk. 2, anses for at være et krav om betaling af refusionsbeløbet, hvilket indebærer, at IF Skadeforsikring har krav på renter af refusionskravet fra den 17. december 2009.

På det pågældende tidspunkt kunne IF Skadeforsikring endnu ikke forfølge sit krav på betaling af refusionsbeløbet, idet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring endnu ikke havde truffet afgørelse om, at IF Skadeforsikrings forsikringstager ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden.

Det var i øvrigt ikke IF Skadeforsikring bekendt, om den virksomhed, der måtte anses for at være sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden, havde tegnet en lovpligtig arbejdsskadeforsikring i et arbejdsskadeforsikringselskab, som skulle betale IF Skadeforsikrings refusionskrav, og i givet fald hvilket arbejdsskadeforsikringselskab der var tale om, eller om den sikringspligtige arbejdsgiver ikke havde tegnet lovpligtig arbejdsskadeforsikring, og det således var puljen af arbejdsskadeforsikringselskaber, der skulle betale IF Skadeforsikrings refusionskrav, jfr. arbejdsskadesikringslovens § 49, stk. 4.

Da IF Skadeforsikring den 17. november 2009 anmodede om genoptagelse af sagen, for så vidt angår spørgsmålet om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver, havde Arbejdsmarkedets Erhvervssikring det fornødne grundlag for at træffe afgørelse om, at IF Skadeforsikrings forsikringstager ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med skadelidtes tilskadekomst, jfr. rentelovens § 3, stk. 3.

Det påhvilede i øvrigt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv at indhente de oplysninger, som måtte anses for nødvendige for at bedømme, om afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden, for så vidt angår spørgsmålet om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden, skulle genoptages. I den forbindelse gør IF Skadeforsikring opmærksom på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forud for sin afgørelse var forpligtet til at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang.

- B. Der foreligger sådanne særlige forhold, at IF Skadeforsikring i medfør af rentelovens § 3, stk. 5, har krav på renter af sit refusionskrav fra den 17. december 2009, hvilket tidspunkt ligger 30 dage efter IF Skadeforsikrings anmodning om genoptagelse af sagen, dog således at selskabet, for så vidt angår de enkelte beløb, der indgår i refusionskravet, ikke har krav på renter fra et tidligere tidspunkt end det tidspunkt, hvor selskabet har betalt beløbet til skadelidte.

IF Skadeforsikring skal i den forbindelse henvide til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, da IF Skadeforsikring den 17. november 2009 anmodede om genoptagelse af sagen, for så vidt angår spørgsmålet om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver, havde det fornødne grundlag for at træffe afgørelse om, at IF Skadeforsikrings forsikringstager ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med skadelidtes tilskadekomst.

Under retssagen mellem parterne vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der var grundlag for at genoptage afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden, for så vidt angår spørgsmålet om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden, kom der således ikke nye oplysninger frem, som var afgørende for, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne træffe afgørelse om, at IF Skadeforsikrings forsikringstager ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med skadelidtes tilskadekomst.

Selvom det måtte blive lagt til grund, at der under retssagen kom sådanne nye og afgørende oplysninger frem, kom der ikke oplysninger frem, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke selv kunne have fremskaffet, såfremt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring havde foretaget en tilstrækkelig oplysning af sagen forud for de afgørelser om ikke at genoptage sagen, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf forud for retssagen.

I den forbindelse gør IF Skadeforsikring opmærksom på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forud for sine afgørelser var forpligtet til at oplyse sagen i fornødent omfang.

Fra retspraksis kan IF Skadeforsikring blandt andet henvise til U.1991.420.H, hvor Højesteret fandt, at en ansat hos en amtskommune i medfør af rentelovens § 3, stk. 5, havde krav på renter af pensionsydelse fra de tidspunkter, hvor de ville være forfaldet, såfremt amtskommunen havde truffet afgørelse om pensionstilkendelse allerede på det tidspunkt, hvor amtskommunen havde det fornødne grundlag for at træffe afgørelse om tilkendelse af pension.

Det ville stride mod retsbevidstheden, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først skulle betale renter af IF Skadeforsikrings krav på refusion af de til skadelidte betalte beløb fra et tidspunkt, der ligger 4 uger efter den dom, der fastslog, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring 2 gange uberettiget havde truffet afgørelse om, at der ikke var grundlag for at genoptage den af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring truffet afgørelse om anerkendelse af arbejdsskaden, i hvilken afgørelse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring uberettiget havde anset IF Skadeforsikrings forsikringstager for at være sikringspligtig arbejdsgiver.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke uberettiget i forbindelse med anerkendelse af arbejdsskaden havde anset IF Skadeforsikrings forsikringstager for at være sikringspligtig arbejdsgiver, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke derefter 2 gange uberettiget havde truffet afgørelse om, at der ikke var grundlag for at genoptage den af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring truffet afgørelse om anerkendelse af arbejdsskaden, ville IF Skadeforsikring således slet ikke have haft noget refusionskrav.

At Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i sin afgørelse af 5. december 2016 har fundet, at IF Skadeforsikring har krav på renter af sit refusionskrav fra den 7. august 2015, må tages som udtryk for, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fundet, at der foreligger sådanne særlige forhold, at rentelovens § 3, stk. 5, finder anvendelse.

3. Selvom det måtte blive lagt til grund, at IF Skadeforsikrings krav på refusion af den erstatning og godtgørelse, som selskabet havde betalt til skadelidte, er et krav uden for formuerettens område, fremgår det af rentelovens § 8, stk. 2, at rentelovens § 3, stk. 5, finder anvendelse.

Som anført ovenfor under pkt. 2.b foreligger der sådanne særlige forhold, at IF Skadeforsikring i medfør af rentelovens § 3, stk. 5, har krav på renter af sit refusionskrav fra den 17. december 2009.

4. Såfremt det måtte blive lagt til grund,

at IF Skadeforsikrings krav på refusion af den erstatning og godtgørelse, som selskabet havde betalt til skadelidte, er et krav uden for formuerettens område, og

at der ikke foreligger sådanne særlige forhold, at rentelovens § 3, stk. 5, finder anvendelse,

da følger det af rentelovens § 8, stk. 1, at IF Skadeforsikring senest har krav på renter af refusionskravet fra den 17. december 2009, idet selskabet må anses for at have begyndt retsforfølgning til betaling af kravet, da selskabet anmodede Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at genoptage afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden, for så vidt angår spørgsmålet om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden.

På det pågældende tidspunkt kunne IF Skadeforsikring endnu ikke forfølge sit refusionskrav, idet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring endnu ikke havde truffet afgørelse om, at IF Skadeforsikrings forsikringstager ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden.

Det var ikke IF Skadeforsikring bekendt, om den virksomhed, der måtte anses for at være sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden, havde tegnet en lovpligtig arbejdsskadeforsikring i et arbejdsskadeforsikringsselskab, som skulle betale IF Skadeforsikrings refusionskrav, og i givet fald hvilket arbejdsskadeforsikringsselskab der var tale om, eller om den sikringspligtige arbejdsgiver ikke havde tegnet lovpligtig arbejdsskadeforsikring, og det således var puljen af arbejdsskadeforsikringsselskaber, der skulle betale IF Skadeforsikrings refusionskrav, jfr. arbejdsskadesikringslovens § 49, stk. 4.

Hvis det på trods af det ovenfor anførte måtte blive lagt til grund, at retsforfølgning til betaling af kravet skal forstås som anlæg af en retssag, må IF Skadeforsikring anses for at have begyndt retsforfølgning af sit refusionskrav, da selskabet den 7. februar 2014 anlagde retssag med påstand om, at afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden, for så vidt angår spørgsmålet om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden, skulle genoptages.

På det pågældende tidspunkt kunne IF Skadeforsikring endnu ikke forfølge sit refusionskrav, idet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring endnu ikke havde truffet

afgørelse om, at IF Skadeforsikrings forsikringstager ikke var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden.

Hertil kommer, at det på det pågældende tidspunkt ikke var IF Skadeforsikring bekendt, om den virksomhed, der måtte anses for at være sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med arbejdsskaden, havde tegnet en lovpligtig arbejdsskadeforsikring i et arbejdsskadeforsikringsselskab, som skulle betale IF Skadeforsikrings refusionskrav, og i givet fald hvilket arbejdsskadeforsikringsselskab der var tale om, eller om den sikringspligtige arbejdsgiver ikke havde tegnet lovpligtig arbejdsskadeforsikring, og det således var puljen af arbejdsskadeforsikringsselskaber, der skulle betale IF Skadeforsikrings refusionskrav, jfr. arbejdsskadesikringslovens § 49, stk. 4.

5. Der er mellem parterne enighed om, at IF Skadeforsikrings krav på renter af selskabets refusionskrav andrager 100.301,76 kr., såfremt retten måtte finde, at selskabet har krav på renter af refusionskravet for perioden 17. december 2009 – 6. august 2015.
6. IF Skadeforsikring er berettiget til procesrente af det beløb, som selskabet har krav på i renter af den af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til selskabet betalte refusion, jfr. blandt andet U.2000.2291.H og U.1995.366.H. IF Skadeforsikring har i medfør af rentelovens § 3, stk. 5, krav på renter af sit krav på renter af refusionsbeløbet fra den 7. august 2015, hvor der var forløbet 4 uger efter, at Retten i Glostrup i dommen af 10. juli 2015 havde hjemvist sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på ny skulle træffe afgørelse om, hvem der var sikringspligtig arbejdsgiver i forbindelse med skadelidtes tilskadekomst.
7. Subsidiært gør IF Skadeforsikring gældende, at selskabet i medfør af rentelovens § 3, stk. 2, har krav på renter af sit krav på renter af refusionsbeløbet fra den 5. september 2015, hvor der var forløbet 30 dage siden undertegnede som advokat for IF Skadeforsikring fremsendte brevet af 6. august 2015 til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring

....”

S/I Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i sit påstandsdokument anført følgende:

”... Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om rente er korrekt

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i sin afgørelse af den 5. december 2016 med rette fundet, at IF Skadeforsikring er berettiget til at få refusionsbeløbet forrentet fra den 7. august 2015, men ikke fra et tidligere tidspunkt.

Arbejdsskadesikringsloven indeholder ikke hjemmel til at forrente refusionsbeløbet

Parterne er enige om, at rentebestemmelsen i arbejdsskadesikringslovens § 26, stk. 3, ikke finder anvendelse i forhold til spørgsmålet om forrentning af refusionsbeløbet, og at IF Skadeforsikrings rentekrav derfor skal opgøres i medfør af renteloven.

Refusionsbeløbet er i henhold til renteloven et offentligretligt krav IF Skadeforsikrings krav på at få refunderet det erstatningsbeløb, som IF Skadeforsikring havde udbetalt til den tilskadekomne, er et betalingskrav, der ligesom den tilskadekomnes erstatningskrav udspringer af arbejdsskadesikringsloven.

Et krav, der udspringer af arbejdsskadesikringsloven, er ikke et pengekrav på formuerettens område, jf. rentelovens § 1, stk. 1, jf. U.2000.19H og U.2006.-2558H, men er et offentligretligt krav, og betalingskravet skal derfor forrentes efter reglerne i rentelovens § 8.

IF Skadeforsikrings krav på at få betalt refusionsbeløbet er dermed et offentligretligt krav, og dette krav skal derfor som udgangspunkt forrentes fra den dag, da IF Skadeforsikring begyndte retsforfølgning til betaling af kravet, jf. rentelovens § 8, stk. 1. Det var imidlertid ikke nødvendigt for IF Skadeforsikring at iværksætte retsforfølgning. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderede i medfør af regler i arbejdsskadesikringsloven om den sikringspligtige arbejdsgiver og om de uforsikrede arbejdsgivere, at IF Skadeforsikrings forsikringstager ikke var den sikringspligtige arbejdsgiver, og udbetalte refusionsbeløbet til IF Skadeforsikring.

IF Skadeforsikring har derfor som udgangspunkt ikke krav på renter af refusionsbeløbet.

Ikke grundlag for renter fra den 17. december 2009

Af rentelovens § 8, stk. 2, jf. § 3, stk. 5, fremgår, at rentetilskrivning for offentligretlige krav kan ske fra et andet (tidligere eller senere) tidspunkt end tidspunktet for sagsanlægget, hvor særlige forhold begrunder det.

IF Skadeforsikrings anmodning om genoptagelse af spørgsmålet om den rette sikringspligtige arbejdsgiver er ikke og kan heller ikke sidestilles med retsforfølgning til betaling af et krav. Anmodningen er heller ikke udtryk for et sådant særligt forhold, som kan begrunde rentetilskrivning før tidspunktet for et sagsanlæg, jf. f.eks. U.1997.1633H, U.2001.768H og U.2001.2291H.

Allerede derfor kan der ikke ske forrentning af refusionsbeløbet 30 dage efter datoen for genoptagelsesansøgningen.

IF Skadeforsikrings sagsanlæg, som Retten i Glostrups dom af 10. juli 2015 afgjorde, angik spørgsmålet om genoptagelse af sagen om den rette sikringspligtige arbejdsgiver og kunne – som det også fremgår af rettens præmisser – hverken direkte eller indirekte fastslå, hvem der var den rette sikringspligtige arbejdsgiver.

IF Skadeforsikring havde under den retssag heller ikke fremsat påstande, der direkte eller indirekte kunne fastslå eller medvirke til at fastslå, om IF Skadeforsikring havde krav på at få refunderet den udbetalte erstatning til den tilskadekomne fra et andet forsikringselskab eller fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, endsi om og i givet fald fra hvornår refusionsbeløbet skulle forrentes.

Derfor kan der heller ikke ske forrentning af refusionsbeløbet fra f.eks. tidspunktet for sagsanlægget i 2014.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring valgte at tillægge dels oplysningerne, der fremkom under retssagen, og som retten anså for at være sådanne væsentlige nye og ændrede oplysninger, der medførte pligt til at genoptage sagen administrativt, dels indholdet af dommen den betydning, at der ud fra en helhedsvurdering kunne ske forrentning fra et tidligere tidspunkt end tidspunktet for et sagsanlæg om refusionsbeløbet, nemlig 4 uger efter domsafsigelsen.

Der er ikke grundlag for at tilkende IF Skadeforsikring renter af refusionsbeløbet fra noget tidligere tidspunkt end fra dette tidspunkt.

Ikke krav på renter efter rentelovens § 3

IF Skadeforsikring kræver refusionsbeløbet forrentet efter reglerne i rentelovens § 3, nemlig svarende til renter af et pengekrav på formuerettens område.

Det er der som anført ovenfor ikke grundlag for, men selv hvis denne bestemmelse skulle finde anvendelse, hjemler den ikke ret til forrentning af refusionsbeløbet fra den 17. december 2009 eller noget andet tidspunkt tidligere end den 7. august 2015.

Der er ikke grundlag for at anse forfaldsdagen for betaling af refusionsbeløbet for at være fastsat i forvejen, f.eks. den 17. december 2009, og derfor fører rentelovens § 3, stk. 1, ikke til forrentning fra noget tidspunkt før det anerkendte tidspunkt den 7. august 2015.

Det fremgår af rentelovens § 3, stk. 2, at der skal betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor fordringshaveren har fremsat ansøgning om betaling,

og at skyldneren ikke skal betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af denne anmodning.

IF Skadeforsikrings anmodning den 19. november 2009 om at få genoptaget spørgsmålet om den rette sikringspligtige arbejdsgiver er ikke en betalingsanmodning som forudsat i rentelovens § 3, stk. 2, og den kan heller ikke sidestilles hermed. Det samme gælder IF Skadeforsikrings senere henvendelser i 2011 og 2012 til Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen og sagsanlæggene i 2014 mod Arbejdsskadestyrelsen og Ankestyrelsen.

Det fremgår endvidere af rentelovens § 3, stk. 3, at uanset stk. 1 og 2 skal der tidligst betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

Der er efter beskrivelsen af IF Skadeforsikrings anmodning om genoptagelse den 19. november 2009 sammenholdt med præmisserne i Retten i Glostrups dom af 10. juli 2015 ikke grundlag for anse genoptagelsesansøgningen for i sig selv at være det fornødne grundlag for at bedømme berettigelsen og størrelsen af det refusionsbeløb, som IF Skadeforsikring havde krav på.

Det fremgår således af dommen, jf. citatet ovenfor, at Retten i Glostrup ved afgørelsen om administrativ genoptagelse af sagen også lagde vægt på indholdet af de vidneforklaringer, der fremkom under hovedforhandlingen.

Derfor var det først ved domsafsigelsen, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne siges at have de fornødne oplysninger, som førte til, at IF Skadeforsikring havde krav på at få refunderet den udbetalte erstatning, og derfor ville det først være 30 dage efter domsafsigelsen, at der skulle ske forrentning af refusionsbeløbet.

Rentelovens § 3, stk. 4 og 5, fører heller ikke til et tidligere forrentningstidspunkt, jf. det ovenfor anførte om rentelovens § 8.

Ikke krav på renters rente fra den 5. september 2015

Der kan i almindelighed ikke kræves morarenter eller procesrenter af morarenter, jf. f.eks. U.1990.389H og U.2016.806H, og det kræver særlige omstændigheder at gøre undtagelse fra denne hovedregel.

Der foreligger i denne sag imidlertid ikke sådanne særlige omstændigheder, som kunne støtte, at IF Skadeforsikring skulle tilkendes enten morarenter fra den 7. august 2015 eller procesrenter fra den 13. juni 2018 af renterne af refusionsbeløbet, jf. til sammenligning det anførte om rentelovens § 3, stk. 5, samt U.1995.366H, U.1997.1633H og U.2001.2291H.

Som følge heraf er IF Skadeforsikring ikke berettiget til mora- eller procesrenter af det rejste rentekrav, der er beregnet på grundlag af rentetilskrivning af refusionsbeløbet fra den 17. december 2009, eller et lavere rentebeløb beregnet på grundlag af rentetilskrivning senere end den 17. december 2009 og tidligere end den 7. august 2015...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Ved vurderingen af IF Skadeforsikrings rentekrav må der først tages stilling til, om der er tale om et formueretligt eller et offentligretligt krav. Uanset at den skadelidtes krav på erstatning efter Arbejdsskadesikringsloven må betragtes som et offentligretligt pengekrav, finder retten ikke, at IF Skadeforsikrings krav på refusion af det betalte beløb fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan anses for et offentligretligt krav. Kravet må derfor vurderes ud fra rentelovens regler for formueretlige krav, jf. rentelovens § 1.

Det fremgår af rentelovens § 3, stk. 2, jf. stk. 3, at der skal betale rente fra det tidspunkt, hvor fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling, dog tidligst fra det tidspunkt, hvor der er gået 30 dage, efter at skyldner har været i stand til at indhente alle de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

Efter karakteren og ordlyden af IF Skadeforsikrings anmodning af 17. november 2009 om genoptagelse af sagen finder retten ikke, at denne anmodning kan anses for eller sidestilles med et krav om betaling af refusionsbeløbet, hvorfor der ikke er grundlag for forretning af kravet fra den 17. november eller den 17. december 2009.

Ved vurderingen af om IF Skadeforsikring har krav på rente af refusionsbeløbet fra tidligere end den 7. august 2015 må der tages udgangspunkt i, at Retten i Glostrup i dommen af 10. juli 2015 om hjemvisning af sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring blandt andet begrundede sin afgørelse med, at der siden Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser af 15. juni 2009 og 17. maj 2011 er kommet nye oplysninger frem. Videre anføres det, at der er kommet væsentlig ændrede oplysninger frem efter Ankestyrelsens stadfæstelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 8. oktober 2012. Disse oplysninger består af forklaringer afgivet under retssagen om, at dykkerteamet var sammensat af dykkere fra 3 forskellige steder og en forklaring om arbejdets tilrettelæggelse og praktiske udførelse. På denne baggrund, og da det af IF Skadeforsikring anførte ikke findes at kunne føre til et andet resultat, var det først på dette tidspunkt, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring havde alle de fornødne oplysninger til at bedømme berettigelsen af det refusionsbeløb IF Skadeforsikring havde krav på, jf.

rentelovens § 3, stk. 3. Der er derfor ikke grundlag for forretning af kravet før den 7. august 2015.

IF Skadeforsikring har gjort gældende, at forsikrings-selskabet har ret til procesrente af sit krav på renter af refusionskravet fra den 7. august 2015, subsidiært fra den 5. september 2015, jf. rentelovens § 3, stk. 5. Efter en bedømmelse af sagens omstændigheder foreligger der imidlertid ikke sådanne særlige omstændigheder, at der er grundlag for at tilkende IF Skadeforsikring rente af kravet på renter af refusionsbeløbet.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frifindes derfor i det hele.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 30.000 kr.

THI KENDES FOR RET :

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frifindes.

IF Skadeforsikring, filial af IF Skadeforsikring AB (publ), Sverige, skal til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden 14 dage betale 30.000 kr. i sagsomkostninger. Beløbet forrentes efter Rentelovens § 8 a.